

KREVNÍ POUTA: KNIHA TŘETÍ
LINIE KRVE

**TANYA
HUFFOVÁ**

PŘEDLOHA TELEVIZNÍHO SERIÁLU

BLOOD TIES

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Tanya Huff

BLOOD LINES

Copyright © 1993 by Tanya Huff

Translation © 2010 by Pavel Musiol

Cover © 2010 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-36-1 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-073-6 (PDF)

ISBN 978-80-7456-074-3 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-075-0 (ePub)

ISBN 978-80-7456-076-7 (Mobi)

Tanya Huffová

Linie krve

Krevní pouta
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

Tanya Huffová v nakladatelství Brokilon

Cena krve
Stopy krve
Linie krve
Spojení krve *
Dluh krve *

Krevní banka (povídky) *

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Matce Bowenové, která mě naučila, že kniha přetrvá, protože se dotýká srdce a duše. Nedala mi jen staré Řecko, ale též Středozeří, a i když bych Tolkiena možná objevila i bez ní, byla bych chudší, kdybych měla přijít o Homéra. Také se musela za jediný semestr vypořádat s takovým množstvím pravopisných chyb, že by to mělo jedné ženě vystačit na celý život. Za tohle všechno, a také za vánoční sherry a perník a Adeste Fideles a vínově temné moře, vám děkuji. (A mimochodem: „Ab, cum, de, ex, in, pro, sine, sub se pojí s ablativem. Vše ostatní s akuzativem.“ Jedem!)

Také bych chtěla poděkovat paní Robertě Shanové, asistentce kurátora egyptologického oddělení Královského muzea v Ontariu, že si na mě udělala čas a provedla mě po zákulisí a že mi pomohla vymyslet, jak by se dala najít dosud neobjevená mumie. Všem, které to zajímá: egyptologická expozice v Královském muzeu v Ontariu je fantastická.

Jedna

Po nějakou dobu byl téměř při vědomí. Nicota se roztránila v okamžiku, kdy jej vyňali z místnosti ukryté za hrobkou jakéhosi zapomenutého kněze, jež byla prázdná již celá staletí. Poslední vrstva poutajícího kouzla byla napsána na stěně, kterou probourali, aby se do místnosti dostali, a když byla pryč, začalo slábnout i kouzlo samotné.

Rozpadalo se každým další pohybem. Okolní ká, více duší, než se k němu přiblížilo za celá tisíciletí, jej volala a vyzývala ho, aby se nasytil. Pomalu se natáhl po paměti.

Pak, právě v okamžiku, kdy se letmo dotkl svého já a stačilo se po něm jen natáhnout, aby je pevně uchopil a získal tak klíč ke svobodě, veškerý pohyb ustal a životy odešly. Ale naprostá nicota se již nevrátila.

A to bylo to nejhorší.

~ ~ ~

Šestnáctá dynastie, pomyslel si doktor Rax a lehce přejel prstem po horní stěně prostého, nezdobeného kvádru z černého čediče. Zvláštní, protože zbytek sbírky zahrnoval osmnáctou. Na druhou stranu už nyní chápal, proč se byli Britové ochotni tohoto artefaktu vzdát navzdory skutečnosti, že šlo o úžasný exemplář svého druhu. V žádném případě nemohl přitáhnout do muzeí davy návštěvníků a nejspíš ani vrhnout příliš světla na minulost.

Kromě toho, kvůli hrabivosti šlechty, která měla víc peněz než rozumu, vlastnila Velká Británie více egyptských starožitností, než mohla kdy zpracovat. Doktor Rax si dával bedlivý pozor, aby se tato myšlenka neobjevila na jeho tváři, protože příslušník řečené aristokracie, byť poněkud novějšího data, mu právě nakukoval přes rameno.

Čtrnáctý baron Montclair, příliš dobře vychovaný, než aby se doopravdy zeptal, se naklonil dopředu s rukama vraženýma do kapes svého sportovního saka s vyšitým rodovým erbem.

Doktor Rax si nebyl jist, zda má onen mladý muž výraz ustaraný, nebo jen duchem nepřítomný, a pokoušel se ho ignorovat. *A já si myslel, že postavu blbce z vyšší třídy vytvořili až Monty Pythoni. To ode mě bylo naivní.*

Na rozdíl od většiny sarkofágů neměl artefakt, který doktor Rax právě zkoumal, víko, ale spíše kamennou desku, na jedné kratší straně vysouvací. Trochu se podivil, proč tato zvláštnost sama o sobě neupoutala pozornost britských muzeí. Pokud mu bylo známo, existoval už jen jeden sarkofág tohoto provedení, alabastrový krasavec nalezený Zakariou Goneimem v nedokončené Sechemchetově stupňové pyramidě.

Čtrnáctý baron za jeho zády si odkašlal.

Doktor Rax ho nepřestával ignorovat.

Až na jeden uražený roh byl sarkofág ve velmi dobrém stavu. Skoro sto let ležel zastrčený ve sklepení rodového sídla Montclairů, kde si ho podle všeho nevšiml vůbec nikdo, včetně času.

Tedy s výjimkou pavouků. Smetl zaprášenou vrstvu pavučin, zamračil se a chvějícími se prsty vytáhl z náprsní kapsy saka malou baterku.

„Povídám, je něco v nepořádku?“ Čtrnáctý baron měl k jistě nervozitě důvod. Jedna velmi exkluzivní firma zabývající se přestavbami měla dorazit už za necelý měsíc, aby přeměnila rodový zámek ve velmi exkluzivní sanatorium, a tenhle zatracený kamenný futrál ležel přímo v místě, kde měl v úmyslu nechat vybudovat dámskou saunu.

Doktoru Raxovi bušilo srdce tak zběsile, že otázku téměř přeslechl. Podařilo se mu zamumlat jedině: „Nic.“ Pak poklekl

a velmi opatrně přejel úzkým paprskem světla podél spodního okraje výsuvné desky. Uprostřed maltou zalepené spáry, patnáct centimetrů nad základnou sarkofágu, se nacházel hliněný ovál – téměř dokonale nedotčená pečeť s otiskem. Pokud to byl doktor Rax schopen přes nános prachu a pavučin posoudit, byla to kartuše Thovta, staroegyptského boha moudrosti.

Na krátký okamžik zapomněl dýchat. Neporušená pečeť mohla znamenat jen jedno. Tento sarkofág nebyl – jak všichni předpokládali – prázdný.

Po dlouhých dvanáct úderů srdce hleděl na pečeť a zápasil se svým svědomím. Britové už řekli, že ten artefakt nechtějí. Nebylo jeho povinností jim oznamovat, čeho se vlastně vzdávají. Na druhou stranu... Povzdechl si, zhasl baterku a postavil se. „Potřebuji si zavolat,“ řekl nervóznímu šlechtici. „Kdybyste mi ukázal, kde tu máte telefon...“

~ ~ ~

„Doktor Rax, jak milé překvapení. Jste ještě v Haversted Hall, že? Jel jste se podívat na ten ‚zatracený kamenný futrál‘ Jeho lordstva?“

„Popravdě, ano. A proto také volám.“ Zhluboka se nadechl. Nejlepší bude skončit to rychle, pak ta ztráta možná nebude tolik bolet. „Doktore Davisi, poslal jste vůbec některého ze svých lidí, aby se na ten sarkofág podíval?“

„Proč?“ ušklíbl se britský egyptolog. „Potřebujete pomoci s jeho identifikací?“

Doktor Rax si náhle uvědomil, jak moc a proč toho muže nesnáší. „Myslím, že tohle zvládnu sám, děkuji mnohokrát. Jen mě zajímalo, jestli ten artefakt některý z vašich lidí viděl.“

„Nebylo potřeba. Viděli jsme zbytek toho harampádí, které Montclair vytáhl z kdovíkterého zaprášeného kouta. Jeden by si skoro myslel, že když se z Egypta v té době vyváželo tolik drahocenností, mohl ctěný předek Jeho lordstva dovézt domů aspoň něco, co by stálo za tu námahu, byť jen náhodou, že.“

Profesionální etika svedla lítou bitvu s touhou. Etika zvítězila. „Co se toho sarkofágu týče...“

„Podívejte, doktore Raxi...“ povzdechl si na druhé straně linky doktor Davis výbušně, „... vám se tenhle sarkofág může jevit jako cosi ohromného, ale můžete mi věřit, když vám říkám, že máme všechno, co potřebujeme. Máme plná skladiště důležitých, historicky významných artefaktů, které nejspíš nikdy nebudeme mít čas prostudovat.“ Z čehož vyplýval nepřilíš umně skrytý závěr: *Ale vy ne.* „Myslím, že můžeme svolit k tomu, abyste si jeden nezdobený kus čediče odvezli do kolonií.“

„Takže mohu poslat pro svůj tým a začít ho balit?“ otázal se doktor Rax tiše a tón jeho hlasu ostře kontrastoval s bílými klouby rukou, v nichž kroutil telefonní šňůru.

„Pokud si jste jistý, že nechcete použít pár mých lidí...“

Ne, ani kdyby mi nezbývala jiná možnost než držet ten sarkofág na klíně celou cestu až domů. „Ne, děkuji. Jsem si jistý, že všichni vaši lidé jsou plně zaměstnáni spoustou historicky významné práce.“

„Inu, jestli to tak chcete, jak je ctěná libost. Nechám vyřídit veškeré papíry a pošlu vám je do Hall. Budete moci vyvézt ten svůj artefakt ze země stejně snadno, jako by šlo o sádrový model Big Bena.“ Což, jak vyznělo z tónu jeho hlasu, byla věc přibližně srovnatelné hodnoty.

„Děkuji vám, doktore Davisi.“ *Ty nafoukaný, egocentrický parchante,* dodal tiše Rax, když zavěsil. No, alespoň ukonejšil své černé svědomí, nikdo nemohl říct, že se nesnažil.

Uhladil si sako a s uklidňujícím úsměvem na rtech se otočil k nejistě přešlapujícímu baronovi. „Mám za to, že vámi požadovaná suma byla 50 000 liber...?“

~ ~ ~

„Ehm, doktore Raxi...“ Karen Laheyová vstala a oprášila si kolena. „Víte jistě, že to Britové nechtějí?“

„Naprosto.“ Doktor Rax si sáhl na náprsní kapsu saka a chvíli poslouchal uspokojivé šustění papírů uvnitř. Doktor Davis dodržel slovo. Sarkofág může opustit Anglii, jakmile se naloží a bude vyřízena pojistka.

Karen sjela pohledem k pečeti. Už jen skutečnost, že nesla symbol Thovta a nikoliv některý ze symbolů nekropole, byla dost

zvláštní. To, co z té pečeti vyplývalo, bylo ještě podivnější. „Věděli o...“ ukázala na hliněný disk.

„Zavolal jsem doktoru Davisovi hned, jakmile jsem ji objevil.“ Což byla v podstatě pravda.

Zamračila se a letmo pohlédla na druhého preparátora. Výraz v jeho tváři se shodoval s jejím. Něco tu nehrálo. Nikdo, kdo to měl v hlavě v pořádku, by se nevzdal zapečetěného sarkofágu a příslibu, který z něj plynul. „A doktor Davis řekl...“ nadhodila.

„Doktor Davis řekl, a zde cituji: ‚Vám se tenhle sarkofág může jevit jako cosi ohromného, ale můžete mi věřit, když vám říkám, že máme všechno, co potřebujeme. Máme plná skladiště důležitých, historicky významných artefaktů, které nejspíš nikdy nebudeme mít čas prostudovat.‘“ Doktor Rax potlačil úsměv při pohledu na stále více se mračící tváře. „Načež dodal: ‚Myslím, že můžeme svolit k tomu, abyste si jeden nezdobený kus čediče odvezli do kolonií.‘“

„Vy jste mu o té pečeti neřekl, vidíte, doktore.“

Pokrčil rameny. „Vy byste to udělala – po tom, co řekl?“

Karen svraštila obočí ještě víc. „Já bych tomu nafoukanému hajzlovi, omlouvám se za svou francouzštinu, neřekla ani, kolik je hodin. Nechte nám to tu, doktore Raxi, a my to zabalíme tak, že se během cesty nepohne ani pavučinka.“

Její kolega přikývl. „Kolonie,“ odfrkl si. „Kdo si k čertu myslí, že je?“

~ ~ ~

Doktor Rax se musel krotit, aby při odchodu z místnosti neposkakoval. Kurátor egyptologického oddělení Královského muzea v Ontariu si poskakovat nemůže. Není to důstojné. Ale prázdnou rakev by nikdo neuzavíral maltou a neopatřoval pečeti.

„Jo!“ Dopřál si jeden radostný úder do vzduchu v soukromí prázdného horního sklepení. „Získali jsme mumii!“

~ ~ ~

Znovu nastal pohyb a jeho vzpomínky zesílily. Písek a slunce. Horko. Světlo. Na temnotu si vzpomínat nemusel, temnota mu byla společnicí až příliš dlouho.

Jelikož kvůli váze sarkofágu nepřicházela letecká přeprava v úvahu, s radostí by si dopřál zpáteční cestu na palubě luxusní zaoceánské lodi, staré dámy jménem QE II. Bohužel, koupě, zabalení a pojištění napnuly akviziční rozpočet téměř k prasknutí a to nejlepší, co si mohlo muzeum dovolit, byla dánská nákladní loď plující z Liverpoolu do Halifaxu. Loď opustila Anglii druhého října. Dá-li bůh a Severní Atlantik, dopluje do Kanady za deset dní.

Doktor Rax poslal oba preparáty zpátky letadlem a sám cestoval s artefaktem. Věděl, že je to bláznivé, ale nechtěl se od něj odloučit. Třebaže loď občas převážela i pasažéry, bylo ubytování na ní spartánské a jídlo, přestože výživné, velmi prosté. Doktor Rax si toho ani nevšiml. Když už mu odmítli přístup do nákladového prostoru, kde by mohl být sarkofágu a mumii – o níž si byl jist, že ji obsahuje – nablízku, držel se aspoň tak blízko, jak mohl, a věnoval se papírování. V noci pak ležel na úzkém lůžku a představoval si otevření rakve.

Někdy odstranil pečeť a odsunul koncový panel v plné záři médií: nález století, na každé titulní stránce a všech zpravodajských programech po celém světě. Čekají ho smlouvy na knihy, přednášková turné a celá léta zkoumání obsahu, který bude následně vyňat, aby mohl být zkoumán ještě podrobněji.

Někdy u toho byl jen on sám se svým týmem. Pomalá, mravenčí práce. Ryzí věda. Ryzí výzkum. A rovněž léta bádání.

Představoval si obsah sarkofágu ve všech myslitelných formách či jejich kombinacích. Některé noci jej vykreslovaly v barvitých detailech, jiné zase zjednodušeně. O královskou mumii nepůjde – spíše to bude nějaký kněz nebo dvorský úředník – a tak snad unikl pomazání vonnými oleji, které částečně zničily Tutanchamonovu mumii.

Upnul se k němu do takové míry, až měl pocit, že by mohl jít do nákladového prostoru a najít svůj kontejner mezi stovkami identických beden. V myšlenkách se zabýval výlučně jím a blokoval vše ostatní, moře, loď, námořníky. Jeden z portugalských námořníků začal dělat znamení proti uhrnutí, kdykoli se k němu přiblížil.

Začal s mumii mluvit každou noc, než usnul.

„Už brzy,“ říkal. „Brzy.“

~ ~ ~

Vybavoval si tvář, hubenou a ustaranou, jak se nad ním sklání a neustále něco mumlá. Vybavoval si ruku s hebkou pokožkou zvlhlou potem, jak mu zavírá oči. Vybavoval si hrůzu, kterou pocítil, když mu tkanina překryla tvář. Vybavoval si bolest, když jej pevně ovinul pruh plátna obsahující kouzlo.

Ale na sebe sama si vzpomenout nedokázal.

Cítil pouze jediné ká, a to v takové dálce, že věděl, že se k němu musí natahovat, stejně jako se ono natahovalo k němu.

„Už brzy,“ říkalo mu. „Brzy.“

Mohl počkat.

~ ~ ~

Vzduch v nakládacím doku muzea sršel potlačovaným vzrušením do té míry, že to nakazilo dokonce i řidiče dodávky, jehož lakonický klid byl legendární. Jako by vytahoval z klobouku králíka, vyndal z kapsy klíče a otevřel dveře s tichým gestem, které celé proceduře ještě více propůjčovalo atmosféru kabaretního vystoupení.

Překližkový přepravní box, zajištěný dvojnásobným převazem, se nijak nelišil od kteréhokoli jiného boxu, jež Královské muzeum v Ontariu za ta léta obdrželo, ale celé osazenstvo egyptologického oddělení – přičemž nikdo z nich neměl důvod zde dole na příjmu vůbec být – se nahrnulo dopředu a doktor Rax se rozzářil jako Panna Marie, když se poprvé podívala do jeslí.

Preparátoři obvykle dodávky nevykládali. Tuhle vyložili. A doktor Rax stál stranou a nechal je, i když umíral touhou odnést tu bednu do dílny vlastníma rukama. Jeho mumie si zasloužila to nejlepší.

„Vítej nám, ó vítězný hrdino.“ Doktorka Rachel Shanová, asistentka kurátora, k němu přistoupila blíž. „Vítej doma, Eliáši. Vypadáš trochu unaveně.“

„Moc dobře jsem nespal,“ připustil doktor Rax a mnul si zarudlé oči.

„Černé svědomí?“

Došlo mu, že si z něj utahuje, a zasmál se. „Divné sny, jak ležím spoutaný a pomalu se dusím.“

„Možná první známky posedlosti.“ Pokynula k bedně.

Znovu se zasmál. „Možná se mě snažila kontaktovat dozorcí rada.“ Rozhlédl se kolem a zamračil se na zbytek svého personálu. „To nemá nikdo z vás nic lepšího na práci než tu civět, jak se z dodávky vykládá dřevěná bedna?“

Jediný, koho to znervóznilo, byl ten nejzelenější stážista. Ostatní se jen zazubili a svorně zavrtěli hlavami.

Doktor Rax se zazubil s nimi, nemohl si pomoci. Byl vyčerpaný a zoufale potřeboval něco výživnějšího, než byla ta káva a rychlé občerstvení, které si dávali na každé zastávce mezi Halifaxem a Torontem, ale na druhou stranu se také nikdy necítil tak povzneseně. Artefakt měl takový potenciál, že mohl i natolik mezinárodně uznávanou instituci, jakou Královské muzeum v Ontariu již bylo, ještě více zvýraznit na vědecké mapě světa. A všichni to věděli. „Ačkoli bych velmi rád věřil, že celé to vzrušení způsobil můj návrat, zatraceně dobře vím, že tomu tak není.“ Nikdo se nenamáhal něco namítnout. „A jelikož teď už každý z vás vidí, že tady není nic ke koukání, co kdybyste se všichni, co tu jste, zase sebrali a vrátili se do dílny, kde se budeme moci oddávat nadšenému poskakování v soukromí našeho vlastního oddělení?“

Za jeho zády podpořila tento návrh doktorka Shanová vlastní tichou a procítěnou poznámkou.

Ještě chvíli na bednu obdivně hleděli, ale nakonec se příjem vyprázdnil.

„Předpokládám, že už celá budova ví, co máme?“ řekl tázavě doktor Rax, když společně s doktorkou Shanovou následovali bednu a preparátory do nákladního výtahu.

Doktorka Shanová zavrtěla hlavou. „Navzdory tomu, jak rychle se v téhle králičí noře obvykle šíří klepy, kupodivu nikoliv. Všichni naši lidé si dali pusy na zámek.“ Svráстила tmavé obočí. „Pro všechny případy.“ Pro případ, že by se ukázalo, že sarkofág je prázdný. Čím méně lidí o tom bude vědět, tím méně utrpí naše profesionální reputace. Novou mumii už nikdo nenašel několik desítek let.

Doktor Rax se rozhodl nevyslovený podtext ignorovat. „Takže Von Thorne o tom neví?“ Ačkoli egyptologické oddělení ve skutečnosti nechovalo vůči oddělení Dálného východu kvůli jeho novému chrámovému křídlu žádnou zášť, co opravdu nesnášelo, bylo chování jeho kurátora, z něhož bylo jasné, že se cítí lepším historikem než kdokoli jiný.

„Pokud ano,“ řekla doktorka Shanová s pochopením, „od nás to nemá.“

Oba egyptologové se jako jeden muž otočili k preparátorům, kteří nepracovali výlučně pro ně, ale pro celé muzeum jako celek.

Karen Laheyová zlehka položila jednu ruku na víko bedny a vztyčila se do plné výšky. „No, od nás o tom taky neslyšel. Ne poté, co nás obvinil, že jsme způsobili neexistující prasklinu na jednom porcelánovém Buddhovi.“

Její kolega souhlasně zamručel.

Nákladní výtah se zastavil v pátém patře, otevřely se dveře a na všechny se bodře zubil doktor Van Thorne.

„Tak už jste zpátky ze svého nákupního výletu, Eliáš? Sehnal jste něco zajímavého?“

Doktoru Raxovi se podařilo vykouzlit nepřilíš zdvořilý úsměv. „Jen pár obvyklých věcí, Alexi.“

Doktor Von Thorne hbitě ustoupil z cesty, zatímco preparátoři vyváželi bednu z výtahu, a když ho mýjela, poklepal rukou po jejím dřevě, jako by jí ledabyle žehnal. „Ach tak,“ řekl. „Pár dalších keramických střepů, že?“

„Něco takového.“ Úsměv doktora Raxe začal připomínat spíše cenění zubů. Doktorka Shanová ho popadla za ruku a smýkala jej chodbou.

„My jsme právě získali nového Buddhu,“ volal za nimi kurátor oddělení Dálného východu. „Druhé století před Kristem. Nádherný kousek z alabastru a jadeitu – a bez nejmenší vady. Musíte se na něj brzy přijít podívat.“

„Brzy,“ přikývla doktorka Shanová, stále pevně svírající paži svého nadřízeného. Nepustila ho dřív, než se dostali skoro až do dílny.

„Nějaký nový Buddha,“ mumlal, třel si paži a sledoval, jak preparátoři manévrují s bednou skrz dvojité dveře dílny. „Jakou to má historickou hodnotu? Buddhu lidé stále uctívají. Jen počkejte, jen počkejte, až otevřeme tenhle sarkofág. To mu smaže z tváře ten samolibý úsměv palácového psíka.“

Jakmile se za ním dveře dílny zavřely, spadla mu tíha odpovědnosti za sarkofág z ramen. Stále ještě zbývala udělat spousta práce a pokazit se mohlo všechno možné, ale přinejmenším cesta už byla bezpečně za nimi. Cítil se jako moderní Anubis doprovázející mrtvého do věčného života v podsvětí a přemítal, jak asi ten starověký bůh dokázal unést tak vyčerpávající břímě.

Položil obě ruce na bednu, vědom si toho, že pod dřevem, obaly, kamenem a vnitřní rakví, kterou ukrýval, spočívá tělo. „Jsme tady,“ řekl mu tiše. „Vítej doma.“

~ ~ ~

Ke ká, jež ho neustále doprovázelo, se přidala další. Cítil je za svými pouty, volala jej, žila, doháněla ho k šílenství svou blízkostí a nedosažitelností. Kéž by si tak dokázal vzpomenout...

A pak náhle začala okolní ká mizet. V takřka panické hrůze se natáhl po tom, jež znal, a cítil, jak odchází. Lpěl na něm tak dlouho, jak jen dokázal, a pak se upnul alespoň na pocit z něj, na vzpomínku.

Samotu už ne. Prosím, samotu už ne.

Když se vrátila, byl by se rozplakal, kdyby si pamatoval, jak se to dělá.

~ ~ ~

Osvěžen sprchou a hlubokým spánkem, který nerušilo nic než jakýsi neurčitý pocit ztráty, hleděl doktor Rax na sarkofág. Byl zaevidován, přeměřen, popsán, opatřen číslem 991.862.1 – a nyní existoval jako oficiální majetek Královského muzea v Ontariu. Přišel čas.

„Je videokamera připravena?“ otázal se a natáhl si nový pár bavlněných rukavic.

„Připravena, doktore.“ Doris Bercarichová, která měla na starosti většinu fotografické práce v oddělení, zašilhala skrz hledáček přístroje. Už pořídila dva filmy statických snímků – jeden černobílý

a jeden barevný – a její fotoaparát nyní visel na krku mechanicky zručnějšího z jejich dvou stážistů. V dalším fotografování bude pokračovat on, zatímco ona se bude zabývat natáčením. Jestli do toho bude mít co mluvit – a to ona měla – bude tahle mumie náležitě zdokumentována.

„Připravena, doktorko Shanová?“

„Připravena, doktore Raxi.“ Zatahala se za lem rukavic a pak zvedla sterilní bavlněný polštářek, do nějž chytí sejmoutou pečeť.

„Můžete začít kdykoliv.“

Přikývl, zhluboka se nadechl a poklekl. Když byl sterilní polštářek na svém místě, zajel pružnou čepelí špachtle za pečeť a opatrně postupoval stovky let starou hlínou. I když jeho ruce byly jisté, stáhl se mu žaludek do uzlu, který se s ubíhajícími vteřinami utahoval stále víc, jak v něm neustále narůstal strach, že navzdory použitým konzervačním látkám zbude z pečete po odstranění jen hrstka červené hlíny. Zatímco pracoval, neustále tichým hlasem popisoval fyzické pocity, které vnímal skrz rukojeť nástroje.

Pak ucítil, jak něco povolilo, a napříč vnějším povrchem pečeti se objevila vlasově tenká prasklinka.

Na zlomek sekundy bylo jediným zvukem v místnosti tiché předení videokamery.

V tom následujícím ležela pečeť na bavlněné podložce, čistě rozlomená vedví s oběma částmi stále spojenými konzervační látkou.

Celé egyptologické oddělení si jako jeden muž znovu vzpomnělo, jak se dýchá.

~ ~ ~

Ucítil, jak se pečeť rozlomila, slyšel, jak její puknutí rezonuje skrz věky.

Vzpomněl si, kým je. Čím je. Co mu udělali.

Vzpomněl si na hněv.

Načerpal z něj sílu a pak se vrhl proti svým poutům. Příliš velká část kouzla zůstávala stále nedotčená. Byl nyní sice při vědomí, ale pořád spoután stejně jako předtím. Jeho ká zavylo tichým zoufalstvím.

Budu volný!

„Už brzy,“ *přišla tichá odpověď.* „Brzy.“

~ ~ ~

Zbytek dne zabralo odstraňování malty. Navzdory hromadě papírování zůstal doktor Rax v dílně.

„No, ať už uvnitř zapečetili cokoliv, rozhodně se postarali, aby se k tomu jen tak někdo nedostal.“ Doktorka Shanová se narovnalá a promnula si zátylek. „Jsi si jistý, že Jeho lordstvo nemělo tušení, kde to jeho ctěný předek sebral?“

Doktor Rax přešel prstem podél spáry. „Ne, ani to nejmenší.“ Očekával, že se teď, když práce již začaly, dostaví uvolnění, ale místo toho zjistil, že cítí pouze netrpělivost. Všechno postupovalo příliš pomalu – čehož si byl předem dobře vědom a neměl by to vůbec považovat za problém. Protřel si oči a pokusil se zaplašit zneklidňující představu, jak na ten kámen bere kladivo.

Doktorka Shanová si povzdechla a vrátila se k maltě. „Co bych jen dala za pár souvisejících informací...“

„Všechno, co budeme potřebovat, se dozvíme, až ten sarkofág otevřeme.“

Vrhla na něj letmý pohled a její povytažené obočí zmizelo pod kšticí tmavých vlasů. „Zdá se, že si tím jsi hodně jistý.“

„To jsem.“ A také že ano, hodně jistý. Vlastně věděl, že až ten sarkofág otevřou, dostanou všechny odpovědi, které potřebovali, ačkoli neměl ponětí, odkud ta jistota pramení. Náhle si otřel zpoceně dlaně do kalhot. Ani ponětí...

Když dokončili odstraňování malty, bylo už příliš pozdě, než aby ten den – přesněji tu noc – ještě něco udělali. Na obsah kamenné truhly se podívají až ráno.

Té noci se doktoru Raxovi zdálo o zvířeti podobném gryfovi s tělem antilopy a hlavou ptáka. Shlíželo na něj příliš jasnými očima a smálo se. Vstal za úsvitu, stěží odpočatý, a byl v muzeu dlouhé hodiny předtím, než dorazil zbytek oddělení. Měl v úmyslu se dílně vyhnout, využít čas navíc k administrativní práci, která už hrozila, že mu zasype stůl, ale dříve než si toho jeho vědomá mysl všimla, měl klíč ve dveřích a ruku na klice.

„Málem jsem to udělal,“ řekl doktorce Shanové o něco později. Seděl na plastové oranžové židli a držel si ruce tak pevně, až mu zbělaly klouby.

Ani se nemusela ptát, co má na mysli. „Ještě že jsi příliš dobrý vědec, než abys podléhal náhlým impulsům,“ odpověděla mu bezstarostným hlasem, i když si pro sebe pomyslela, že vypadá strašně. „Jakmile dorazí ostatní, skončíme to.“

„Skončíme to,“ odpověděl jako ozvěna.

Doktorka Shanová se zamračila, ale pak potřásla hlavou a rozhodla se mlčet. Koneckonců, co mohla říct? Že právě teď kurátor egyptologického oddělení vypadá a mluví, jako by to ani nebyl on? Možná nebyl jediný, kdo se v noci moc nevyspal.

O pět hodin a sedm svitků filmu později ležela vnitřní rakev na vystlaných dřevěných podpěrách, poprvé po tisících let mimo svůj kamenný obal.

„No,“ zamračila se doktorka Shanová na malované dřevo, „to je ta nejdivnější věc, jakou jsem v životě viděla.“

Zbytek oddělení souhlasně přikývl – až na doktora Raxe, který měl co dělat, aby nepřikročil a nesňal víko.

Rakev byla antropomorfická, ale jen neurčitě. Neobsahovala žádné rysy, ať už vyryté nebo namalované, a dokonce ani žádné symboly Anubise či Osirise, jak by se dalo očekávat. Místo toho se po celé délce rakve vinul obrovský had, jehož hlava, označená kartuší Thovta, spočívala na prsou mumie. V hlavách rakve bylo spodobnění boha Seta, jednoho z menších božstev, který střežil desátou hodinu Tuatu, podsvětí, a vládl kopím, jímž pomáhal zabíjet nepřátele boha Ra. V nohou rakve byl vyobrazen Shemerthi, ve všech aspektech totožný s předchozím strážcem – až na to, že používal luk. Místa, jež velký had nechával holá, pokrývala těla svinutých, ostražitých menších hadů.

V egyptské mytologii byli hadi strážci podsvětí.

Jako umělecké dílo byla nádherná a barvy měla tak pestré a syté, jako by umělec dokončil svou práci nikoli před třemi tisícovkami let, ale před třemi hodinami. Jako okno do historie představovala přinejmenším silně zamlžené sklo.

„Kdybych se měla odvážit nějaké spekulace,“ pronesla doktorka Shanová zamyšleně, „řekla bych, že podle té kartuše a zpracování patří do osmnácté dynastie, ne šestnácté. Navzdory tomu sarkofágu.“

Doktor Rax s ní musel souhlasit, přestože se mu zdálo, že není schopen zformulovat vlastní souvislou myšlenku.

Zbytek dne jim zabralo fotografování, katalogizace a odstranění pečeti z cedrové pryskyřice přidržující víko.

„Proč tahle hmota nedehydatrovala na hezky suchý a snadno odstranitelný prášek, to tedy netuším.“ Diktorka Shanová si protřepala jednu ztuhlou nohu a pak i druhou. Byl to už druhý den, který strávila převážně na kolenou, a třebaže šlo o polohu upřednostňovanou všemi archeology, nikdy neměla příliš chuti nechat se kvůli vědě zmrzačit.

„Vypadá to,“ dodala pomalu a natáhla ruku k jednomu z menších hadů, aniž se ho dotkla, „že to, co v téhle rakvi pohřbili, mělo zůstat uvězněno uvnitř.“

Jeden ze stážistů se zasmál vysokým pronikavým smíchem, který rychle umlkl.

„Otevřete to,“ rozkázal doktor Rax, i když mu náhle vyschlo v ústech.

V tichu, jež následovalo, působilo i tiché předení videokamery jako rušivě hlasitý zvuk.

Doktor Rax si přece jen uvědomoval šokované pohledy podřízených – ty, jež si vyměnili mezi sebou, i ty, které věnovali jemu. Rozhodil rukama a podařilo se mu vyloudit úsměv. „Dokáže někdo z nás dnes v noci usnout, když to neuděláme?“

Dokáže někdo z nás dnes v noci usnout, když ano? pomyslela si doktorka Shanová a podivila se, odkud se ta myšlenka vzala. „Je pozdě. Všichni jsme tvrdě dřeli a máme před sebou celý víkend. Co kdybychom s tím začali v pondělí, až budeme odpočatí?“

„Jenom zvedneme víko,“ řekl hlasem, který používal, aby vyrazil z muzejního výboru více peněz, hlasem, jenž každého zaručeně okouzлил. Doktorce Shanové se vůbec nelíbilo, že ho teď použil na ni. „A myslím, že si po vši té tvrdé práci všichni zasloužíme vidět, co je uvnitř.“

„Co rentgen?“

„Později.“ Zatímco mluvil, vytáhl čistý pár rukavic, aby zakryl, jak se mu třesou ruce. „Jelikož se zdá, že madla, která použili, aby víko spustili na místo, byla odstraněna, vezmu si já hlavu. Rayi,“ pokynul nejvyššímu z výzkumníků, „vy si vezmete nohy.“

U toho to také mohlo skončit, ale když je takto postavil před hotovou věc, ukázalo se, že jsou všichni napjatí očekáváním, co artefakt ukrývá. Když asistentka kurátora už dále nic nenamítala, pokrčil Ray rameny, natáhl si rukavice a stoupl si na určené místo.

„Až řeknu tři. Jedna, dva, tři!“

Víko se hladce zvedlo. Bylo těžší, než vypadalo.

„Ách,“ vydechlo nevědomky půl tuctu hrdel. Když víko opatrně odložili na další vypořstrovanou podpěru, doktor Rax se narovnal a se srdcem zběsile bušícím do žeber se otočil, aby se podíval na to, co snad právě odkryli.

Mumie ležela hustě omotaná starobylým plátnem a pach cedru byl téměř nesnesitelný – vnitřek rakve byl vyložen vonným dřevem. Kdosi kýchl, i když si nikdo nevšiml, kdo to byl. Kolem těla, sleduje dráhu, po níž se kolem rakve vinul dlouhý had, byl omotán pruh tkaniny, hustě pokrytý šarlatovými hieroglyfy. Mumie na sobě neměla žádnou masku, ale její rysy byly pod vrstvou plátna dobře patrné.

Suchý vzduch Egypta mrtvým svědčil a konzervoval je pro budoucí vědecké zkoumání tím, že vysál veškerou vlhkost dokonce i z chráněné tkáně. Balzamování představovalo jen první krok, a jak ukazovaly nálezy z dob před érou faraónů, nebylo dokonce ani krokem nejdůležitějším.

Jediné slovo, jímž se dala tvář pod plátnem popsat, znělo *vyschlá*, ačkoli kdysi se snad dala použít i jiná, lichotivější, neboť lícní kosti byly ostré a vysoko posazené, brada energická a celkový dojem vypovídal o síle.

Doktor Rax zhluboka vydechl – ani si neuvědomil, že zadržoval dech – a viditelně se mu uvolnila ramena.

„Očekával jsi snad Bélu Lugosiho?“ otázala se suše doktorka Shanová, která jediná měla odvahu si do něj rýpnout. Takřka okamžitě toho litovala, když viděla, že pohled, který jí věnoval, hovořil napůl o hrůze a napůl o vyčerpání. „Už můžeme jít domů?“

zeptala se záměrně lehkým tónem. „Nebo jsi snad chtěl vměstnat do dnešního večera další dva roky výzkumu?“

Chtěl. Viděl, jak se jeho vlastní ruka natáhla a zůstala viset nad pruhem látky s hieroglyfy. Ucukl s ní zpátky.

„Zabalíme to,“ řekl a narovnal se. Stálo ho značné úsilí zakrýt, jak obtížné pro něj bylo to vyslovit. „Budeme pokračovat v pondělí.“ Otočil se a odkráčel z dílny dřív, než si to stačil rozmyslet.

~ ~ ~

Nedokázal potlačit nával vzrušení a byl by se smál nahlas, kdyby to bylo možné. Tělo měl možná ještě spoutané, ale otevření vězení propustilo jeho ká.

Svoboda... osvobozen... nasytit se.

Dvě

„Mé jméno je Ozymandias, Král králů: Pohled' na mé dílo, ty, kdož jsi Mocný, a zoufej si!“

Detektiv-seržant Michael Celluci se na svou společnici zamračil. „Co to k čertu blábolíš?“

„Blábolíš? Já neblábolím. Přemítala jsem o pomnících, jež staví člověk člověku.“ Vicki Nelsonová si pro jistotu posunula brýle na nose, předklonila se s napnutýma nohama a položila obě dlaně na beton, na němž stála.

Celluci se nad tou ostentativní demonstrací ohebnosti ušklíbl – zjevně mu měla připomenout jeho vlastní omezení – zaklonil hlavu a zahleděl se vzhůru k vrcholku CN Tower. Z pozice u jejího úpatí se věž díky optickému klamu zdála současně nekonečně vysoká i nízká a rozpláclá. Anténu, která prodlužovala její výšku, vidět nebylo, protože se skrývala za oblinou restaurace a vyhlídkového patra. „Přemítání je jako přežvykování u krav,“ zabručel. „A předpokládám, že slovo ‚člověk‘ míníš spíše ve významu rasovém než genetickém.“

Vicki pokrčila rameny, i když v její poloze to gesto skoro zaniklo. „Možná.“ Narovнала se a zazubila. „Ale pro nic za nic se jí neříká nejvyšší volně stojící falický symbol světa.“^{*)}

„Pokračuj ve snění.“ Povzdechł si, zatímco se chytila za levý kotník a zvedla nohu tak, že s tělem svírala skoro

^{*)} „Man“ znamená jednak člověk obecně, jednak „muž“. (pozn. překl.)

pětačtyřicetistupňový úhel. „A přestaň se vytahovat. Už jsi připravená vylézt tam nahoru?“

„Jen čekám, až dokončíš rozcvičku.“

Celluci se usmál. „Tak se připrav na to, že ti dám sežrat svůj zvířený prach.“

Jednoho tisíce sedmi set devadesáti schodů CN Tower využíval coby prostředku k získávání peněz velký počet charitativních organizací. Schod od schodu dostávali lezci přísliby příspěvků od přátel a obchodních partnerů. Tento konkrétní výstup sponzoroval Fond srdce a Vicki i Cellucimu kromě startovního času změřili také počáteční srdeční tep.

„Zjistíte, že vaše umístění je z větší části předem dáno,“ řekl jim dobrovolník, když si na kus papíru zapsal Vickiin puls. „Jste tu jako šestý a sedmá a všichni ostatní jsou zkušení závodníci.“

„Co vás vede k závěru, že my ne?“ otázal se Celluci bojovně. Po posledních narozeninách nastoupil na sestupnou dráhu směrem ke čtyřicítce a začínal být ohledně podobných věcí poněkud citlivý.

„No...“ Mladík nervózně polkl – jen málo lidí dokáže dodat svému hlasu bojovný tón stejně dobře jako policisté. „... oba na sobě máte tepláky a obyčejné běžecké boty. Lezci číslo jedna až pět byli rozhodně aerodynamičtější.“

Vicki se ušklíbla. Moc dobře věděla, co Celluciho k otázce vedlo. Zpražil ji pohledem, ale protože věděl, že by se mu jakýkoli komentář nejspíš pěkně vymstil, nechal ústa zavřená. Když byl jejich startovní čas potvrzen razítkem, rozběhli se ke schodům.

Dobrovolník současně měl i neměl pravdu. Žádný z nich neměl v úmyslu závodit s ostatními lezci nebo se pokoušet o rekordní čas, ale měření sil mezi sebou navzájem už vážněji brát nemohli. Jejich vztah se zakládal na oboustranné soutěživosti už ode dne, kdy se poprvé setkali – ještě jako dva velmi horliví policejní komisaři, jistí si tím, že ať zněla otázka jakkoli, odpovědí jsou oni sami. Michael Celluci se svými čtyřmi lety zkušeností, předčasným povýšením a pochvalou měl k tomuto přesvědčení určitý důvod. Vicki Nelsonová, čerstvá absolventka akademie, v to jednoduše věřila. O čtyři roky později se už Vickiino jméno stalo ve sboru synonymem vítězství a oba zjistili, že sdílejí mnoho společných zájmů. Soutěživost se stala

natolik nedílnou součástí jejich stylu práce, že toho jejich nařízení využívali ku prospěchu sboru. O další čtyři roky později, kdy zhoršující se zrak Vicki přinutil volit mezi kancelářskou prací a odchodem, se tento systém zhroutil. Nedokázala zůstat a stát se něčím méně, než byla, takže odešla. A on ji jednoduše nedokázal nechat jít. Řekli si leccos. Trvalo měsíce, než se zhojily rány způsobené těmi slovy, a další měsíce, kdy hrdost bránila oběma stranám učinit první krok. Pak je znovu svedlo dohromady ohrožení města, které oba přísahali chránit, a museli na troskách starého vztahu vybudovat nový.

„Blokování je podvod, ty dlouhoruký hajzle!“

Ukázalo se, že zase tak odlišný není.

Žluté kovové schodiště, spirálovitě stoupající středem CN Tower, bylo sotva přes metr široké – takže vysoký člověk se mohl snadno držet oběma rukama zábradlí po obou stranách a s využitím paží přenést část zátěže na svalstvo horní poloviny těla. A čistě náhodou zabránit komukoli za sebou, aby ho předběhl.

O šest pater výše vyvinula Vicki prudké zrychlení a proklouzla mezi Cellucim a vnitřní stěnou, za což zaplatila škrábanci na lopatkách od vlhké betonové stěny. Hnala se dál, brala schody po dvou a cítila, jak jí Celluci dýchá na paty. Na plošině pět deset se jí běželo po dvou schodech skoro lehčeji než jemu. Na šest čtyřce to bohužel bylo citelně snazší pro Celluciho.

Na první občerstvovací stanici se ani jeden z nich nezastavil.

Ještě dvakrát se vystřídali na vedoucí pozici a zvuk sofistikovaných gumových podrážek dupajících po kovovém schodišti se v uzavřeném prostoru rozléhal jako hřmění vzdálené bouře. Později onoho dne se vrstvené plexisklo oddělující běžce od vyhlídky začne zamlžovat nahromaděnou vlhkostí pocházející ze stovek párů plic, ale zatím bylo ještě brzké ráno a panorama Toronto se kolem nich prostíralo se zřetelností vzbuzující závrať.

Protentokrát vzdala díky za to, že už nemá skoro žádné periferní vidění a tudíž ani ponětí, jak vysoko se vlastně nacházejí. Ještě necelých sto metrů. Maličkost. Její lýtka začínala protestovat a plíce pálily, ale ať se propadne, jestli dá Cellucimu šanci ji předběhnout.

Schodiště změnilo barvu ze žluté na šedou, ačkoli původní nátěr stále ještě místy prosvítal tam, kde druhou vrstvu setřely nesčetné páry nohou. Dostali se ke schodům únikového východu z patra, na němž se nacházely restaurace.

Už tam skoro bude... Celluci byl nyní tak blízko, že cítila na zádech jeho horký dech. Na poslední odpočívadlo doskočil pár vteřin po ní. Jeden dva kroky k otevřeným dveřím. Na rovném úseku její náskok díky svým delším krokům dotáhl. Vicki zoufale hmátla po rámu dveří a prudce vpadla do chodby vystlané kobercem.

„Devět minut, padesát čtyři sekund. Devět minut padesát pět sekund.“

Jakmile popadnu dech, dám mu to pořádně sežrat. Prozatím se Vicki opřela o zeď a ztěžka oddechovala. Srdce jí bušilo s takovou prudkostí, až to rozvíbrovalo celé její tělo, a z brady jí odkapával nahromaděný pot.

Celluci se zhroutil na zeď vedle ní.

Přistoupil k nim jeden z dobrovolníků Fondu srdce se stopkami v rukou. „A teď vám změřím cílový tep...“

Vicki a Celluci si vyměnili identické pohledy.

„Myslím,“ podařilo se zasípat Vicki, „že to ani nechceme... vědět.“

Přestože měřená část výstupu byla u konce, zbývaly ještě čtyři úseky schodiště, než se dostanou na vyhlídkové patro a závod oficiálně skončí.

„Devět minut padesát čtyři sekund.“ Celluci si otíral obličej spodním okrajem trička, zatímco mířili zpátky ke schodišti. „To není nejhorší – na starou kobylu.“

„Kdo je u tebe stará kobyla, ty zmetku? Nezapomínej, že na tebe mám pět let.“

„Fajn.“ Podal jí ruku. „To беру.“

Vicki se vytáhla na další schod a cítila, jak se jí pod tepláky viditelně chvěje kvadriceps. „Zbytek dne hodlám strávit ponořená ve vaně s horkou vodou.“

„To zní dobře.“

„Miku?“

„Jo?“

„Až budu příště navrhovat, abychom lezli na CN Tower, připomeň mi, jak se právě teď cítím.“

„Příště...“

~ ~ ~

Príslušníkům jeho druhu se sny nikdy nezdají, nebo tomu aspoň vždycky věřil – o sny přišli, stejně jako přišli o den – ale navzdory tomu se poprvé po čtyřech stech padesáti letech probral k vědomí se vzpomínkou, která nijak nesouvisela s jeho bdělým životem.

Sluneční záře. Slunce viděl naposledy v roce 1539 a ani předtím ho nikdy nespatriil coby zlatý kotouč na azurovém nebi, obklopený žářem jako mihotajícím se štítem.

Henry Fitzroy, nemanželský syn Jindřicha VIII., spisovatel románů pro ženy a upír, ležel ve tmě, hleděl do neurčita a přemýšlel, co se to k čertu děje. Přicházel o rozum? Jemu podobným se to už v minulosti stalo. Najednou nedokázali snést noc a nakonec se odevzdali slunci a smrti. Byla tato vzpomínka jakousi předzvěstí počátku konce?

Nemyslel si to. Cítil se duševně zdrav. Ale copak by si blázen uvědomoval své šílenství?

„Tohle nikam nevede.“ Stiskl rty, spustil nohy z postele a postavil se. Žádnou vědomou touhu po smrti rozhodně nepociťoval. Ale jestli má jeho podvědomí jiný názor, mělo by se připravit na tuhý boj.

Jenže vzpomínka přetrvávala. Přetrvávala, když se sprchoval. Přetrvávala, když se oblékal. Žhnoucí ohnivý kotouč. Když zavřel oči, viděl ten obraz na spodní straně víček.

Už měl ruku na telefonu, když si vzpomněl, že ona je dnes v noci s ním.

„Zatraceně!“

Během uplynulých několika měsíců se Vicki Nelsonová stala nezbytnou součástí jeho života. Krmil se z ní tak často, jak to jen bezpečnost dovolovala, a krvavý sex utvrdil jejich přátelství, ne-li něco silnějšího. Přinejmenším z jeho strany vztahu.

„Vztah, kristepane! To je mi slovo pro devadesátá léta.“ Dnes v noci s ní chtěl jen mluvit, probrat s ní svůj sen – pokud to tedy vůbec byl sen – a strach, jenž s sebou přinášel.

Prohrábl si blond vlasy, prošel bytem, aby se podíval na světlá Toronto. Upíři loví osamoceně, sami se kradou temnotou, ale přesto kdysi bývali lidmi a jejich srdce možná zůstávala lidská, neboť vždy čas od času, během dlouhých let svých životů, hledali společníka, jemuž by se mohli svěřit s tím, čím ve skutečnosti byli. Vicki našel uprostřed smrti a násilí, svěřil jí pravdu o sobě a čekal, co mu na oplátku dá ona. Nabídla mu pochopení, nic víc, a on pochyboval, že si vůbec uvědomuje, jak vzácný dar to ve skutečnosti je. Skrze ni měl od jara více styků se smrtelníky než za posledních sto let.

Skrze ni věděli o jeho pravé podstatě ještě dva další lidé. Tony, nekomplikovaný mladík, který s ním příležitostně sdílel lože a krev, a detektiv-seržant, jenž nebyl ani mladý, ani nekomplikovaný a který – i když mu Henry přímo neřekl, že je upír – byl až příliš inteligentní, než aby mohl popírat, co viděl na vlastní oči.

Henry se opřel dlaněmi o sklo a pomalu sbalil ruce v pěst. Dnes večer byla s Cellucim. V podstatě ho ohledně toho varovala, když spolu naposledy mluvili. Dobře. Možná začínal být trochu majetnický. *Za starých časů to bývalo jednodušší.* Tehdy by patřila jen jemu, nikdo jiný by si na ni nemohl dělat nárok. Jak se *opovažovala* být s někým jiným, když ji potřeboval on?

V jeho vzpomínce žhnulo slunce, vševidoucí žluté oko.

Zamračil se na město pod sebou. Nebyl zvyklý bojovat se strachem, a tak tím snem nasýtil svůj hněv a dovolil si, téměř násilím se přiměl, aby v něm vzrostl Hlad. *Nepotřebuje* ji. Půjde lovit.

Tisíc světelných bodů města pod ním žhnulo jako tisíc maličkých sluncí.

~ ~ ~

Reid Ellis měl muzeum nejradši v noci. Líbilo se mu dělat si práci o samotě, aniž by mu vědci, historikové nebo ostatní členové personálu kladli hloupé otázky. „Jeden by si myslel,“ prohlašoval často před kolegy, „že chlápek se čtyřmi tituly pozná, když je podlaha mokrá.“

Přestože mu práce ve veřejných galeriích nevadila, dával přednost dlouhým chodbám spojujícím kanceláře a dílny. V mezích přiděleného úseku byl svým vlastním pánem. Bez vlezlých

nadřízených, kteří by mu hleděli přes rameno a kontrolovali ho, měl plnou svobodu dělat svou práci pořádně a po svém. Plnou svobodu považovat dílny za vlastní maličká muzea, jejichž police často skýtaly po čertech zajímavější kousky, než byly ty vystavené pro platící návštěvníky.

Vyjel s vozíkem do pátého patra, pro štěstí pohladil jednoho z chrámových lvů a zaváhal s rukou položenou na skleněných dveřích oddělení Dálného východu. Možná by měl předtím udělat to egyptologické? Tam obvykle mívali v práci dost zajímavé věcičky.

Možná by se měl nejdříve podívat do jejich dílny. Hned.

Ne, to bych nechal otisky podrážek na podlaze před Von Thornovou kanceláří na konci směny a to opravdu nechci. Vytáhl přístupovou kartu a projel s vozíkem dveřmi. *Jak říkávala moje nebožka matka, vytáhni palec ze zadku a dej se do práce.* To nejlepší si nechá až na konec. Ať už tam mají cokoli, nikam mu to neuteče.

~ ~ ~

Ká se mu vysmeklo z chabého sevření a začalo se vzdalovat. Stále byl zoufale slabý, příliš slabý, než aby je udržel, příliš slabý, než aby je dokázal přitáhnout. Kdyby se mohl pohnout, jeho hlad by ho dohnal k zoufalým činům, ale jelikož byl spoután, mohl jen čekat a modlit se, aby mu bůh poslal nějaký život.

~ ~ ~

O nedělní noci byly ulice počestného Toronta takřka liduprázdné, protože městská vyhláška proti nedělním nákupům donutila obyvatele města, aby si hledali jinou zábavu.

Henry ve vlajícím černém koženém plášti rychle krácel Kostelní ulicí a ignoroval občasné hloučky lidí. Chtěl něco víc než jen příležitost k nasycení – stejně jako jeho Hlad si žádal ukojení i jeho hněv. Na křižovatce Kostelní a Kolejní se zastavil.

„Hej, buzíku!“

Henry se usmál, lehce otočil hlavu a zavětril v mírném vánku. Byli tři. Mladí. Zdraví. Dokonalí.

„Tak co je, buzíku, jsi hluchý?“

„Možná má v uchu něčího ptáka.“